

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΟΡΜΗ ΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἡ προδοσία.

Ἡ προδοσία εἶναι πλήρης, εἶναι τελεία, εἶναι ἀριστουργηματική· καὶ οἱ προδοταὶ μὴδὲ κἀν νὰ κρύπτονται προσπαθοῦσι. Μετὰ τοὺς φόβους τῶν πρώτων ἡμερῶν καὶ τὰς ἀποπειράς πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς κοινῆς γνώμης περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀπαντήσεως, ἤδη ἀνεθάρρουν ἐντελῶς καὶ διασαλπίζουσιν οἱ ἴδιοι τὴν προδοσίαν, ὡς ἐθνικὸν εὐεργέτημα, καὶ κατηγοροῦσι τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν ὡς δειλῶν, ὡς ἀπολέμων, ὡς ἀπυνέτων. Κεκοῦσι δὲ νῦν καὶ τὴν βουλήν ἐπὶ τῆ πεποιθήσει ὅτι ἡ βουλή θὰ ἐπικυρώσῃ τὴν προδοσίαν.

Καὶ δὲν ὑπῆρξε προδοσία ἐξ ἀβουλίας ἢ ἐκ πλάνης, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἐσκεμμένη, προμελετημένη καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας αὐτῆς καὶ τὰς συνεπειάς, ὑπῆρξε προδοσία, βραδέως καὶ πρὸ πολλοῦ ἐξυφανθεῖσα ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος. Πέντε ἡμέρας διεσκέπτετο δῆθεν ἡ κυβέρνησις, τίνα ἀπάντησιν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πρέσβεις· καὶ ὅμως ὁ τύπος τῆς διακοινώσεως καὶ ὁ τύπος τῆς ἀπαντήσεως πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη συμφωνηθῆ μετὰ τοῦ ἀρχιπροδότη καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν πρεσβευτῶν.

Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν πέντε τούτων ἡμερῶν ἀπεξέδυσαν δῆθεν πάσης εὐθύνης τὸν Βασιλέα διὰ τῶν μισθωτῶν αὐτῶν ὀργάνων καὶ ἀνέλασον μόνοι δῆθεν, ὡς συνταγματικοὶ ὑπουργοί, τὴν εὐθύνην τοιοῦτου κακουργήματος, οἷον οὐδὲν ἔθνος ὑπέστη ποτέ. Σήμερον δὲ ἐπαναλαμβάνουσι καὶ πάλιν διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν αὐτῶν ὀργάνων καὶ διὰ τῶν κυβερνητικῶν αὐτῶν πράξεων ὅτι δὲν παρητήθησαν τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου· διότι, φαίνεται, δὲν ἐξεμεταλλεύθησαν ἀρκούντως τὴν ἰδέαν ταύτην μέχρι τοῦδε καὶ ἐπιφυλάσσονται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἐπαγγελθῶσι τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον!!

Διατί σπεύδετε; τὸ πᾶν δὲν ἐτελείωσεν· θὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ πάλιν τὰ γενναῖα αἰσθήματα τοῦ ἔθνους καὶ τὰς ἐθνικὰς αὐτοῦ παραδόσεις· θὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰς σκιάς καὶ τὸ αἷμα τῶν πατέρων μας, θὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ μέγα ὄνομα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὃν ἐνεταφίασαν ζῶντα· τὸ μέλλον εἰς αὐτοῦ· ἀνῆκε· ἐμπιστευθῆτε αὐτοῖς καὶ τὴν μικρὰν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ἂν ἔμεινεν ἐλπίς τις, διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῶσι

καὶ προδώσῃ καὶ αὐτήν. *Ἄν εἰργάσθησαν ὅπως ἀθετήσωσι τὰς ἐπαγγελίας των, ὅπως πληγώσωσι καιρίως τὸ φρόνημα τοῦ ἔθνους, ὅπως περικόψωσι τὴν γραμμὴν τῆς συνδιασκέψεως, ἂν εἰργάσθησαν ὅπως οἱ ἴδιοι ζητήσωσι τὴν κάθοδον τῶν αὐστριακῶν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐστιῶν ἡμῶν, ἂν εἰργάσθησαν ὅπως συμφιλιωθῶσι μὲ τοὺς Τούρκους καὶ παραδώσωσι τὸν ἑλληνισμὸν εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, μὴ ἀπελπίζετε, θὰ πολεμήσωσι πρὸς ἄλλους ἐχθρούς, οἵτινες βραδύτερον θὰ ἀναφῶσιν.

Ἐπικαλοῦνται καὶ πάλιν σήμερον, ὡς τοσάκις μέχρι τοῦδε, τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἁμοφωνίαν, ὅπως δικαιολογήσωσι τὴν προδοσίαν αὐτῶν· καὶ ὅμως αὐτὴ αὕτη ἡ προδοσία των θὰ ἀρκέσῃ, πιστεύομεν, ὅπως διαλυθῇ ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἁμοφωνία· διότι οἱ ἴδιοι ἐζήτησαν τὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Αὐστρίας παραλαβὴν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἡ Εὐρώπη ἀδύνατον νὰ δεχθῇ τὴν ὑπουλον ταύτην ἀποστολὴν τῆς Αὐστρίας. Ἡ προδοσία των ἀκριβῶς θὰ ἐπενέγκῃ, ὡς ἐλπίζομεν, τὴν διάλυσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἁμοφωνίας· διότι ἡ προδοσία αὕτη ὄχι μόνον τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα θανασίμως ἐπληξεν, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐρωπαϊκά· μόνον δὲ τὰ συμφέροντα τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας ἐξυπρέτησεν.

Οὕτω λοιπὸν ἀποστολὴ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ κράτους εἶναι νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τῶν ἀθαδέστερων προδοτῶν, ὅπως ἐλπίσῃ ἐκ τίνος ἐσχάτου ἐθνικοῦ αὐτῶν κακουργήματος τὸ ἔλεος καὶ τὴν προστασίαν τῆς Εὐρώπης ἐναντίον αὐτῶν τῶν προδοτῶν του. Εἰς τοιοῦτον σημεῖον τελειοτάτης ἐκπτώσεως περιήλθομεν ὡς κράτος καὶ ὡς φυλὴ καὶ ὡς ἔθνος!

Δὸς του.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἐγράψαμεν ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος οὐδέποτε ὑπῆρξε κουμουνδουρικώτερος ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· τώρα πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε ὁ γλοκύεατος ὑπῆρξεν ἀθαδέστερος πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἢ ὅσον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· τῆς προδοσίας του. Διὰ τῆς ἐπιτάσεως τῆς ἀθαδίας του νομίζει ὅτι θὰ δυναθῇ νὰ

ἀποκρίψη τὴν προδοσίαν του. «Θέλετε τὸν πόλεμον; λέγει ἰδοὺ αἱ ἀποθήκαι· λάβετε ὄπλα καὶ τρέξατε εἰς τὰ σὺνορα». Πλὴν, νομίζομεν, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν τουρκικῶν προτάσεων τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος μετέβλεπεν ἐχθρὸν· δὲν μισοῦμεν πλέον τοὺς Τούρκους, τὴν ἔχθρὸν τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνοῦρον, τοὺς ἐννενηκόντα βουλευτάς του, τοὺς δημοσιογράφους οἵτινες τὸν κηλύπτουσι, τοὺς ὑπαλλήλους οἵτινες τὸν ὑπηρετοῦσι καὶ τοὺς φίλους οἵτινες τὸν ὑποστηρίζουσιν. Ἀλέξανδρε Κουμουνοῦρε, ἂν λάβωμεν ποτὲ ὄπλα, θέλομεν τὰ μεταχειρισθῆ ἑναντίον σου καὶ τῶν ὀπαδῶν σου· μὴ ἔχῃς τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ἢ δὲ αὐθάδης γλώσσα σου τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ταύτην δὲν θὰ μεταβάλῃ· ἔσο βέβαιος.

Ἄσσεια φαίνεται ἡμῖν ἡ Ἐφημερίς, ἰσχυρίζομένη πάσῃ δυνάμει ὅτι δὲν εἶναι Κουμουνοῦριστικὴ. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι οὐδέποτε Ἑλληνικὴ ἔφημερίς ὑπῆρξε τὸν Κουμουνοῦρον θερμότερον καὶ ὑπολύτερον, ἢ ὅσον ἡ Ἐφημερίς. Ὅσον ἀφορᾷ ὅτι ἐντρέπεται καὶ φοβεῖται συγχρόνως νὰ ὀνομασθῆ Κουμουνοῦριστικὴ, αὐτὸ εἶναι κοινὸν νόσημα ὅλων τῶν Κουμουνοῦριστῶν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Τηλέγραφος ἀπληπισμένως καταβάλλῃ αἰωνίως προσπάθειάς, ὅπως ἀποφύγῃ τὸν Κουμουνοῦριστικὸν χαρακτηρισμὸν. Πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ ὁ Κουμουνοῦρος ὁ ἴδιος, ἂν ἔγραφε ἔφημερίδα, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ γράφῃ ὅτι ὑποστηρίζει τὸν Κουμουνοῦρον. Ἡ πολιτικὴ αὕτη τῶν δημοσιογράφων ὁμοιάζει τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Μεσσηνίου καὶ Οἰκονόμου, οἵτινες λαλοῦσιν μὲν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς κατὰ τοῦ Κουμουνοῦρου, διδούσιν ὁμῶς τὴν ψῆφον τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁμολογουμένως ἠδικήσαμεν τὴν Στάδν χαρακτηρίσαντες αὐτὴν ἐν τινὶ ἡμῶν ἀρθρῷ ὡς ὑπουργικὴν· θὰ ἠπατήθημεν περὶ τὴν ἐκτίμησιν ἐνὸς ἀρθροῦ αὐτῆς. Ἡ Στάδ δὲν εἶναι Κουμουνοῦριστικὴ, εἶναι Δελχίαντικὴ· ἀρκούμεθα εἰς τοῦτο, ἂν τοῦτο τὴν τιμᾷ.

Τέλος ἀπέθανεν ὁ μέγας Ἰουδαῖος μετὰ πολυήμερον ἀγωνίαν, ὁ δαιμόσιος ἀρχηγὸς τῶν Τόρεων τῆς Ἀγγλίας, ὁ δεινὸς ἀντίπαλος τῶν Σλάβων λόρδος Βήκονοφιλδ. Ἡ Ἀγγλία ἀπώλεσεν ἄνδρα, παρόμοιον τοῦ ὀποιοῦ δὲν βλέπομεν ἄλλον. Οἱ φιλελεύθεροι βεβαίως οὐχὶ ὀλίγον θὰ ἐνισχυθῶσιν. Ἀλλὰ τὸ γόπτρον τῆς Ἀγγλίας θὰ ἀπώλεσεν οὐκ ὀλίγον. Εἰς τὸν λόρδον Βήκονοφιλδ ὀφείλομεν τὴν βαθεῖαν διάγνωσιν, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἶναι ἀνίκανον μεγαλείου. Εἰς τὴν γνώμην δὲ ταύτην, τὴν ἀληθῆ, τὴν βεβαίαν, τὴν ἀναμφίλεκτον ὀφείλομεν τὴν μικρὰν προστασίαν, ἣν παρέσχεν ὁ λόρδος Βήκονοφιλδ εἰς τὸν ἑλληνισμόν. Καὶ βεβαίως ὁ Κουμουνοῦρος καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ καὶ οἱ βουλευταὶ αὐτοῦ δὲν ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἐπέβαν τὸν λόρδον Βήκονοφιλδ περὶ τῆς ζωτικότητος τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. Ἀπέθανεν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν διὰ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Κουμουνοῦρου εἰς τοὺς κρείσσους ἀπέδειχθη ψηλαφητικῶς, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι πτώμα γαλθιανόμενον καὶ ὅτι μόνον ἡ Αὐστρία δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐν Ἀνατολῇ σλαβικὴν ἐπιδρομὴν.

Λόγος γίνεται περὶ νέας ταυτογράφου διακοινώσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρεσβευτῶν πρὸς τὴν προδοτικὴν Κυβέρνησιν

ἡμῶν. Ἄς κόψουν, ἄς ράψουν οἱ κ.κ. πρέσβεις· ἡῶσαν παλιόσοχα ὅσον θέλουν.

Ἡ Ἐφημερίς ἀναγράφει καθ' ἑκάστην τὰς ἰδέας τῆς Πρωίας καὶ ἡ Πρωία τὰς τῆς Ἐφημερίδος. Περιέργον! Κατὰ τί ὁμοιάζουσιν ἄρα γε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ συμπάθονται ἀμοιβαίως τόσον;

Ἐνα διδάκτορα περιπλέον θέλει συναριθμῆσαι τὸ Μὴ Χάνεσαι μετὰ τῶν προσφιλεστέρων αὐτοῦ συνεργατῶν, τὸν εὐφῶ, τὸν ἐπίχαριν νέον κ. Κωνσταντῖνον Σταμπολόπουλον, δόντα προχθὲς τὰς ἐν τῇ νομικῇ Σχολῇ ἐξετάσεις του καὶ ἐπιτυχόντα τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ἄν εἴπωμεν ὅτι συγχαιροῦμεν τῷ νέῳ καὶ νεωστῶτῳ διδάκτορι, εἶναι ὀλίγον· ἂν εἴπωμεν ὅτι συνευφραίνόμεθα, ὅτι συναγαλλίωμεν αὐτῷ, καὶ πάλιν εἶναι ὀλίγον. Ἄς εἴπωμεν ὅτι συγχοροπηθόμεν.

Ἡκούσαμεν ὅτι ἀνταποκριτὴς τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας, ὅστις προεῖδε τὰ τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τῶν προτάσεων τῆς Τουρκίας, εἶναι εἰς ἐνταῦθα πρεσβευτὴς μεγάλης Δυνάμεως γνωρίζων κάλλιστα τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν. Ὁ πρεσβευτὴς φαίνεται ὅτι ἐντὸς τοῦ Βασιλείου τοῦτου τῆς λογοδιάρροιας ἐπαθε τὸ ἐπιτόπιον νόσημα καὶ ἐσπευσε, παρὰ πᾶσαν διπλωματικὴν ἐπιφύλαξιν, νὰ πανηγυρίσῃ διὰ τῶν ἔφημερίδων τοὺς διπλωματικούς θριάμβους του.

Ὁ κ. Κουντουριώτης . . . Γνωρίζετε τί θὰ εἴπῃ Κουντουριώτης σήμερον; Πρεσβευτὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀνήκειν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἑνεκα τοῦ δνόματος αὐτῶν διαπρεπόντων ἐντὸς τῆς κοινωνίας ταύτης ζώων. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Κουντουριώτης, ὁ πρεσβευτὴς, ἀνεκλήθη εἰς Ἀθήνας, ἀγνωστον διατί. Ἀλλ' ὁ μέγας ἀνὴρ ὑπολαβὼν ὅτι προσκαλεῖται διὰ νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον, ἐσπευσε νὰ δηλώσῃ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅτι δὲν δέχεται νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον. Ὅταν τοιοῦτοι μεγάλοι ἄνδρες εἶναι πρεσβεύται, δὲν εἶναι ἄπορον, ἂν πιστεύωσιν ὅτι εἶναι καὶ οἱ ὑποψήφιοι πρωθυπουργοὶ τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων.

Εὐθὺς μετὰ τὸν δεύτερον ἐν τῇ Χίῳ σεισμὸν οἱ φιλόανθρωποι ἰατροὶ ὅσοι εἶχον μεταβῆ ἐκεῖ τὰ ἐχρησιάσθησαν καὶ τὴν ἐπιούσαν εἶδομεν ὅλους ἐδῶ, παραιτήσαντας πλέον τὰ φιλανθρωπικὰ αὐτῶν αἰσθήματα καὶ τὴν ποσαύτην ἀφοσίωσιν. Οἱ γενναῖοι! Ἄν μὴ ἐπήρχετο ὁ τελευταῖος σεισμὸς, θὰ ἔμενον εἰσέτι ἡμέρας τινὰς ὅπως τελειώσωσι τὸ ἔργον των. Καλὸς μὲν ἦτο ὁ πρῶτος σεισμὸς, ὅστις κατέστρεψε τὴν Χίον, διότι ἔδωκεν αὐτοῖς ἀφορμὴν νὰ φιλανθρωπήσωσιν, ἀλλ' ἦτο κακὸς ὁ δεύτερος, ὅστις δὲν ἐσεβάσθη τόσῳ γενναίας ψυχᾶς καὶ ἠθέλησε νὰ τὰς στελεῖ ἀνακαλεῖ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Σοβαρωτάτη εἰδησις διατρέχει τὰς ρυπαρὰς καὶ μὴ ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Βλασσόπουλος, ὁ περινοῦστατος νομικὸς καὶ διπλωμάτης ὁ ἰσοδύναμος τοῦ Σαβίγνυ καὶ τοῦ Βίσμαρκ ἐξολοφωτῶθη, λέγεται, ὑπὸ τινος Γάλλου ἀνταποκριτοῦ ἐξ ἐκεῖνων οἵτινες ἐπλήθυναν ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις ἑνεκα τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων τῆς Πατρίδος. Ἄν ἡ εἰδησις αὕτη ἀποδειχθῇ ἀληθὴς, πρέπει νὰ περιμεινωμένον νέαν περιπλοκὴν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Τὴν Κυριακὴν ἐξεργνήθησαν καὶ δύο λόγοι ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἄρεως εἰς ἐπὶ ἑκατὸν δέκα χιλιάδων λαοῦ. Ἐψηφίσθη διὰ τῆς βοῆς καὶ ἐν ψήφισμα κακοσυντεταγμένον· ἔπειτα ἔβρεξε καὶ σταγόνας τινὰς ὁ οὐρανὸς, οἰκτεῖρων τοὺς λόγους καὶ τοὺς ἀγορητὰς καὶ τὸ ψήφισμα καὶ τὸν λαόν καὶ τὴν Ἑλλάδα· οὕτω δὲ ἐσώθη καὶ πάλιν ὁ ἑλληνισμός.

Ἐπανεληθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ συντάκτου τοῦ Μὴ Χάνεσαι καὶ ἀνακουριζομένου οὕτω τοῦ Χεσμὲ τοῦ Ἰμβρίου ἐκ τῆς πληθούσης ἐργασίας, ὑποσχόμεθα ὅτι οὗτος θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς τοσοῦτον προσφιλεῖς εἰς τὸ κοινὸν ἐπιφυλλίδας του.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἀρίκετο προχθὲς· πρῶτον δὲ καθήκον του νομίζει νὰ ἐκφράσῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου καὶ ἑαυτοῦ θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐνδοξόν του Χεσμὲν τὸν Ἰμβριον συμμερισθέντα ἀδελφικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ διευθύνοντος τὴν δόξαν του μετὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι». Ἀφοῦ ὡς ἄδός του ἔλαβε συνέντευξιν καὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως, ἥτις χωρίζει τὸν θρόνον μας ἀπὸ τοῦ θρόνου του! Εὐτυχῶς ἡ παρουσία ἡμῶν δὲν θὰ τὸν φυγαδεύσῃ· καὶ τόσῳ μάλιστα εἶναι τοῦτο βέβαιον, ὥστε καὶ ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ ὁ διευθύνων πιστεύει ἀκόμη ὅτι ἀναπνέει τὸ ἀρωμα τῶν βοσπορείων λόφων.

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

— Γιά κύτταξε τὸν διάκο μας, τί ὠμορφιά ἀφράτῃ! Γιά κύτταξε τί μάγουλο καὶ πόση κοκκινάδα!
— Ἐκείνη ἡ ἀντικρυνὴ τὸν τρώει μὲ τὸ μάτι . . .
— Τὰ αἰμάτα τῆς θῆνας ἀπὸ τὴν φαουλάδα.—
Καὶ ὁ «Νυμφίος ἐρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει, Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Νὰ ἔχῃ τόση ὠμορφιά καὶ νᾶναι διάκος . . . κρῖμα!
— Ἡ κάθε μιά ἐδῶ θαρρεῖ πῶς εἶναι καὶ ἴδιός της.
— Χάνει πολὺ ἡ ὠμορφιά μὲ τοῦ παππᾶ τὸ σχῆμα . . .
— Ἄς τὸν φιλοῦσα μιά στιγμή κι' ἄς ἦταν κι' ἀναγνώστης Καὶ ὁ «Νυμφίος ἐρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει, Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Ἄν ἤθελε τὰ φράγκικα ὁ διάκος νὰ φορέσῃ, Πόση φιγούρα θᾶκανε . . . — Οὐφ! λές ἀναψαίς·
Καὶ μὲ τὰ ράσσα τάχατε, κυρία, δὲν σ' ἀρέσει;
— Φαντάσου νᾶταν ποιητὴς, ἡ γραμματεὺς Πρεσβείας!
Καὶ ὁ «Νυμφίος ἐρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει, Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Γιά ἴδες τονε . . . μὲ μιά ματιὰ ἀπ' τὴν καρδιά μ' ἀρπάζει.
— Γιά κύτταξέ τον τί μαλλιά καὶ τί χρυσαῖς πλεξίδες!
— Δὲν ξέρεις πόσο τρυφερὰ ὁ διάκος μὲ κυττάζει . . .
— Σοῦ φαίνεται, κυρία μου, σ' ἔγνο ὕπνο σου τὸ εἶδες.
Καὶ ὁ «Νυμφίος ἐρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει, Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Σοῦ λέγω πῶς μ' ἐκύτταζε χθὲς βράδυ μὲς στὸ στόμα . . .
— Χά! Χά! καὶ τί θὰ ὀρεχθῆ, ψυχὴ μου, ἀπὸ σένα;
— Πῶς; δὲν σ' ἀρέσω τάχατε, κυρία παλθοβρόμα;
— Καὶ δὲν κυττάς τὰ μούτρα σου τὰ εὐλογοκομμένα;
Καὶ ὁ «Νυμφίος ἐρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει, Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Μὴ ἀδικὰ μαλλώνετε καὶ γίνεσθε τζορτζίνα, Οὕτε ἐκείνη ἀγαπᾷ ὁ διάκος οὕτε σένα . . .
— Μήπως ἐσένα ἀγαπᾷ, κυρία Ἀραπῖνα;
— Ναι, στρίγγλα, σὰν νὰ τῶξερεις πῶς ἀγαπᾷ ἐμένα.
Καὶ ὁ «Νυμφίος ἐρχεται» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει, Κι' ὁ διάκος μὲ τὸ θυμιατὸ καρδούλαις τσιτσιρίζει.

Souris

ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ.

I

Ὅποια οἰκτρὰ κατάστασις! Ὅποια στενοχωρία! Ἐνῶ αἱ σημεριναὶ περιστάσεις τῆς Ἑλλάδος εἶσι τόσῳ σοβαραῖ, αὕτη ἀσχολεῖται αἰρνης εἰς τὸ περὶ δισυνοχῆς καὶ τρισυνοχῆς τοῦ λογικοῦ ζώου, καὶ καταδιώκει λυσσῶδῶς, φυλακίζει ἐπαπειλημένως—ὡς νὰ ἐξήρτητο ἐκ τούτου ἡ γενικὴ σωτηρία—συμπολίτην, ἔχοντα τὰς πεποιθήσεις του ὅπως δῆποτε καὶ ἐκφραζόμενον κατὰ τὰς ἰδέας του. Ἦτοι καταδιώκει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς γεννησεῶς του, καὶ καθίσταται αὐτῷ ὁ περίγειος τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν.

Ἰσως λοιπὸν ἐταράχθη ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος σήμερον καὶ διὰ τοῦτο ἀναισθητοῦσα εἰς τὰ ἀληθῆς σπουδαῖα καὶ εἰς τὸν ἐπαπειλούντα κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ὑπόληψιν της, καταγίνεται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἱεροξέτασιν τοῦ Μεσαιωνοῦ, ἥτοι νὰ ἀναστήσῃ τὰ μεγαθήρια, ἂν ἦν δυνατόν.
Καὶ ἀληθῶς θὰ ἐταράχθη ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος, διότι προχθὲς ἀκόμη, φανέντος, ὡς συμβαίνει, νέφους ἐχόντος σχῆμα βροφιαῖς, οὐχὶ μόνον ἀπλοῖ, ἀλλὰ καὶ πλείστοι, ὅσοι σπουδαῖοι πολῖται, ὡς δεισιδαίμονες Ἰνδοὶ, ἐξέλαβον τοῦτο προμήνυμα εὐνοϊκόν, καὶ ἤρχισαν τερπόμενοι νὰ ἐπαπαύωνται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐγένετο κομματάρχης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς Τουρκίας σήμερον, ὡς ἄλλοτε ἐπίστευον οἱ Ἰσραηλίται, ὅτι ὁ Θεὸς αὐτοπροσώπως ἐβόηθη αὐτοὺς κατὰ τῶν Φιλισταίων.

Ἦς ἐκ τούτου, οὐχὶ ἴσως ἐταράχθη ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος σήμερον, ἀλλὰ καὶ δὲν διστάζῃ τις ν' ἀποφανθῆ, ὅτι εἶνε καὶ διὰ δίσαιμον· διότι, ἀκόμη ἐν ἄλλο σύμπτωμα, ὅτε πρὸ εἴκοσι περίπου ἡμερῶν ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος πρῶτος, παρέδιδεν, ἐν τῇ παρὰ ταῖς Ἀθήναις θέσει Γουδῆ, εἰς τρία τάγματα τὰς σημαίας των, ἐφ' ἀνάστασιν— ἐνῶ μόνον κόρακες, ὅπως ἐντὸς γύπες, ὑπάρχουσι περίξ τῶν Ἀθηνῶν—ὅτι ἐφ' ἀνάστασιν ἀετὸς ἀνωθὶ τῆς τελευταῖς ἀκριβῶς, καὶ ἐκραύγαζον ὡς Ἀβδηλίται: Τάχα τοῦτο δὲν εἶνε ἐνδείξεις φανερά, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐγύρισε μὲ τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ πρώτου;
Τὸ ἐγύρισε ὁ Θεός! Ἀλλ' εἰπέ κάλλιον, ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἐγύρισε ὁ νοῦς καὶ εἶνε διὰ λύσιμον πλέον.

II

Και ἄληθως ἡ Ἑλλάς εἶνε διὰ λύσιμον πλέον, διότι μετὰ παρέλευσιν μόλις ὀλίγων ἡμερῶν, ἀπὸ τῶν ὄνειροπολημάτων, φαντασιοπληξίων καὶ ἐλπίδων τῆς τὸ ἀποτέλεσμα ποῖον; Νὰ παραδεχθῆ ἡ Κυβέρνησις αὐτῆς αὐθωρεῖ, ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῶν ἐνταῦθα πρῶσεων, ὡς νὰ ἦχε νέφτι ὀπισθεν, τὴν νέαν, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἑλληνοτουρκικῶν ὄριων, ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων, τροποποιούσαν οὐσιωδῶς πρὸς βλάβην τῆς Ἑλλάδος ἐκείνην τοῦ Βερολίνου. Νὰ παραδεχθῆ μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας τῆς παλιμβουλίας τῶν δυνάμεων, δικαιολογούμενη ἐμμέσως ἀπέναντι τῆς γενικῆς κραυγῆς, ὅτι τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ τὸ πράξῃ, ὅπως κερδίῃ καιρὸν καὶ προπαρασκευασθῆ διὰ πόλεμον, ὅτε ἐπιφυλάσσεται νὰ διεκδικήσῃ τὰ διὰ τῆς Βερολινείου ἀποφάσεως κτηθέντα δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλὰ τίς μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι οἱ ἡγέται πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος θ' ἀλλάξωσι διαγωγὴν, ἀφοῦ τόσαι παρουσιάσθησαν περιστάσεις, καὶ πάντοτε ἐπροφασίζοντο τὸ ἀπροετοίμαστον, καὶ ὑπέσχοντο μάλιστα τὴν ταχεῖαν σύνταξιν τῆς χώρας, ἀλλ' ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς ἐξάψεως καὶ τῆς εὐκαιρίας, ἀντὶ τῆς προπαρασκευῆς, εἰς ἣν ὄφειλον νὰ καταγίνωσιν, ἐπανελάμβανον τὰς συνήθεις ἀνοησίας τῶν καὶ ἐργάζοντο ἐθνοκτόνως; Τίς μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι ἀπὸ σήμερον τοῦλάχιστον θὰ μεριμνήσωσιν οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολιτικοὶ περὶ τῆς πατρίδος, ἀφοῦ τοὺς γνωρίζωμεν ποίας ποιότητος εἶνε, ὅπως γνωρίζωσι τὴν κουταμάρα μας καὶ μᾶς ἐμπαίζωσι πάντοτε;

Λοιπὸν τετέλεστοι. Ἡ Ἑλλάς μὴ ἔχουσα ἀνθρώπους σήμερον εἶνε ἀκαταλόγητος, καὶ παραδεχθεῖσα τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων κατεδικάσθη εἰς αἰώνιον ἀτιμίαν.

III

Ἄλλ' ὄχι εἰς αἰώνιον ἀτιμίαν! — Ὅχι ἔως ἐκεῖ. Ναί! μὲν ἡ σημερινὴ Ἑλλάς ἀπὸ τοῦ 1862, διοικουμένη παρὰ πολιτικῶν γηρασάντων ἐν μικροραδιοιουργίαις καὶ κουτοπονηρίαις, ἢ νέων ἀκρίτων καὶ ἐξιπασμένων διὰ τὸν τίτλον — τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς, ἂν ἦτο λαὸς αἰσθητόμενος, ἀντὶ διὰ τῆς ἀδιαφορίας του νὰ ὑποστηρίξῃ, ὄφειλε πρὸ καιροῦ νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς διὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἔφερον τὸν τόπον — ναί μὲν, λέγω, ἡ σημερινή, Ἑλλάς ἐθέρισε τοὺς καρπούς τῶν ὄσων ἀνοησιῶν ἐπραξε κυρίως ἀπὸ τοῦ 1873 καὶ ἐντεῦθεν. ἀλλ' αὐτὴ ἡ Ἑλλάς ἢ μέλλουσα σήμερον νὰ καταδικασθῆ εἰς τὴν ἐλευσιότητα καὶ τὴν κοινὴν περιφρόνησιν, ἔχει τόσας ἐνδόξους ἐποχάς, ὥστε — ἂν ἕνεκα τῶν ἀναξίων διευθυντῶν τῆς τύχης τῆς πολιτικῶν ἐκκληιδώθη σήμερον — ὁμοιάζει πάντοτε τὸν ἥλιον, φέροντα τὰς κηλιδάς του, ἀλλὰ μένοντα ἥλιον.

Ἐπομένως ὁ ἀπαθὴς ἱστορικός τῶν κατόπιν χρόνων, ὁ μέλλων νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰώνου, θὰ φέρῃ, χωρὶς νὰ καταδικάσῃ αὐτὴν εἰς αἰώνιον ἀτιμίωσιν, ἀπλῶς τὰς ἀκολουθοῦσας περίπου κρίσεις.

Ἀμετὰ τετρακοσίων ἐτῶν δουλείαν τῆς Ἑλλάδος ἀνέπειλε το 1821 καὶ ἡ δημοκρατηθεῖσα τότε καὶ ἐν ἐπαναστάσει διατελοῦσα Ἑλλάς ἐπέβαλεν εἰς τὴν ὑψηλίον τὸν ὑπρὸς αὐτὴν παλαιὸν σεβασμὸν τῆς ἐκ νέου. ἀλλὰ κατόπιν ἔδυστυχῶς, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθησῇ καὶ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν ἡμέρους αὐτῆς δημοκρατουμένη, ὡς συνεβούλευσεν αὐτὴν ὁ Ἕκκορας, βασιλευθεῖσα ἐφ' ὅλον τὸ διάστημα ἡσθῆναι, διότι μετὰ τῆς βασιλείας εἰσῆλθεν ἡ φραγκικὴ διαφθορὰ καὶ ἀνθρώποι ἐξηχρησμένοι, μεταδόσαντες τὸ μόλυσμα, τὴν ἐ-

διοίκησαν, καταστήσαντες ἐπὶ τέλους νεκροφανῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἐξευτελιζομένη φανερὰ καὶ προδιδομένη ἀκόμη νὰ μὴ αἰσθάνεται τὴν θέσιν τῆς.

Ἐξακολουθῶν ὁ ἱστορικός τὰς κρίσεις του θὰ προσθήσῃ τ' ἀκόλουθα, ἅτινα εἰσὶν ἀναπόφευκτος τῆς παρούσης καταστάσεως συνέπεια.

«Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐτὸ μαχαίρι εἶχε φθάσει ἡ πλέον εἰς τὸ κόκκαλον, ἡ Ἑλλάς τέλος πάντων αἰσθανθεῖσα τὸν πόνον ἠγέρθη τοῦ ληθάργου καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσκέφθη νὰ καθιερώσῃ ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ Σπάρτῃ τοὺς ἐφόρους, ὡς ἀναφέρει ἡ ἱστορία, εἶχον καὶ αὐτοὺς τοὺς δύο βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἀκόμη ὑπὸ οἴοναι ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ κατόπιν λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ 1862, καθ' ὅ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἠδιεφθαρμένοι κατέλαβον καὶ πάλιν τὴν ἐξουσίαν καὶ δυσπιστοῦσα ὡς ἐκ τούτου μὴ καὶ δὲν εὖρη τιμίους ἐφόρους, ἐμελέτησε νὰ καθιερώσῃ τὴν δημοκρατίαν τῶν πάλαι Ἀθηναίων, ἣν καὶ καθιέρωσεν ἐπὶ τέλους μετὰ πάλην καὶ καταστροφὴν ὑπερηφάνων πολλῶν πολιτῶν καὶ ἔκτοτε ἐκ νέου ἡ Ἑλλάς ἀνέκτησε τὴν δόξαν τῆς καὶ ὡς πρότερον ἐφάνη ὑπὲρλαμπος».

IV

Λοιπὸν ποῦ ἡ αἰώνιος ἀτιμία; Ὅθεν ἀς μὴ ταραττώμεθα ὡς πρὸς τοῦτο, ἀς μὴ ἀπελπιζώμεθα διὰ τὸ μέλλον βλέποντες τοὺς σημερινούς πολιτικούς τῆς Ἑλλάδος, μᾶλλον ἀποφασίζοντες ἡμᾶς ἡμᾶς «non ragioniam di lor ma guarda e passa» (*) καὶ ὅταν ἀπαλλαγῇ τούτων ἡ Ἑλλάς καὶ ἐλθωσιν οἱ ἀρμόδιοι εἰς τὴν διοίκησιν, τότε ἐκ νέου θὰ ὑψωθῇ τὸ φρόνημα τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ ἴδωσιν οἱ ἄλλοι λαοὶ πάλιν τὴν πρώτην λάμψιν τῆς.

Καὶ θὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἑλλάς τῶν ταχυδακτυλοφυγιῶν τῆς ἡμέρας, ἅμα οἱ τυφλοὶ σήμερον πολῖται τῆς συναίσθανθῶσι καὶ καθιερώσωσι τὴν ἀπλουστάτην ἀρχὴν, ἣν ἅπαντες οἱ ὑπερηφάνοι καὶ εὐήμεροῦντες λαοὶ ἔχουν, ὅτι, ὅστις κυβερνήτης ἀπατᾷ, ὡς οἱ διοικοῦντες ἀπὸ τοῦ 1862 τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ μόνον δὲν πρέπει νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ περιφρονῆται παρὰ πάντων.

Ὅτως ἕκαστος ἀνερχόμενος τότε, ἔχων ὑπ' ὄψιν τοῦτο, θὰ σκέπτηται πολὺ, ἐνῶ σήμερον — ἀμνηστευομένων πάντοτε τῶν πραττόντων τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῆς πατρίδος — ἐγένοντο ἅπαντες ἀσεβεῖς καὶ ἀνερχόμενοι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ἐξουσίαν καθίστανται αὐθαδέστεροι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν μέχρι βλακειᾶς ἀδιαφορίαν τῶν πολιτῶν.

Φαλέξ.

(*) «Ὅτι δὲ λόγος περὶ αὐτῶν, ὅθεν ἴδὲ καὶ δέλεθε».

(Δάντες).

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ὅσοι ἠγοράσατε τὴν Πρώτην τοῦ ἔτους Βασιλόπητταις ἀπὸ τὸ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΡΕΓΟΥΡΑ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς)

ἀκόμα ἐνθυμεῖσθε ὅτι τοιαύταις Βασιλόπητταις δὲν ἐφάγατε ποτέ σας.

Ἀπὸ τὸ αὐτὸ Ζαχαροπλαστεῖον θὰ προμηθευθῆτε ἐφέτος

ΤΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΣΑΣ,

διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων θὰ καταβληθοῦν ἕκτακτος κόποι, ἕκτακτος τέχνη, ἕκτακτον βούτυρον, ἕκτακτον ἄλευρι, ὅλα ἕκτακτα.